

MALÝ HRDINA

Kluk jménem Štěpán Jukal se zrovna projížděl na kole v malé části obce Dolní Roveň v Komárově. Jezdil sem a tam. Začal se nudit. Tak odložil kolo u vysokého urostlého dubu a začal šplhat do koruny. Zrovna začal podzim, takže bylo vidět daleko.

Štěpán viděl, jak z druhé strany Komárova stoupá kouř. Lekl se a řekl si: „Vypadá to jako místo požáru. Radši se tam pojedu podívat.“ Nasedl na kolo a začal šlapat ze všech sil. Po chvíli ho začaly bolet nohy, ale výskyt možného nebezpečí ho popoháněl.

Když dorazil na místo, dům už hořel pomalu celý. Štěpa vytáhl z kapsy mobil a vytočil číslo 150. „Dobrý den, tady Štěpán Jukal. Chci nahlásit požár- Dolní Roveň, Komárov, číslo popisný 51.“

Záchrana byla na cestě, jenže Štěpán nemohl čekat (PODLE NĚHO) tak dlouho. I když si uvědomoval rizika, vběhl do hořícího baráku. Uslyšel hroznou ránu: „Bum!“ Začal se bořit strop. Štěpa začal volat: „Je tu někdo?“ Ihned se mu dostala odpověď: „Tady dole!“ Dole ve sklepě byla žena se svým mužem uvězněna pod cihlami. Štěpán se pustil do práce. Začal odendávat cihly, jak nejrychleji uměl. Když odhodil poslední cihlu, která bránila k záchraně ženy a muže, najednou se ozvalo: „SKŘÍP! BUM! PRÁSK! PRÁSK!“ Zřítíl se další kus střechy. Štěpán pobídl nešťastníky, aby se ho chytli. Muž pomohl ženě vstát, z posledních sil se chytili malého zachránce. Ten je podepíral. Jejich situace propůjčila Štěpánovi velkou sílu.

Vzduch byl plný kouře a všichni tři kašlali. V tu chvíli dorazili Štěpánem zavolaní hasiči v zásahovém obleku. Rychle začali rozmotávat hadice a čerpat vodu. Než začali hasit požár, vyšli Štěpán, muž a žena z hořícího domu. Hasiči je uviděli a doběhli jim pomoc. Ptali se muže, jestli je v domě ještě někdo. Muž odpověděl „Echr! Echr! Není.“ Ještě byl ukašlaný z toho kouře.

Štěpán byl rád, že je z hořícího domu pryč. Hasič se ho zeptal, jak se jmenuje a kde bydlí. Záchranka, která přijela společně s hasiči, hocha zkontrolovala. Byl kromě pár škrábanců zdrav. Přijal poděkování od muže a ženy, rozloučil se, nasedl na svoje kolo a odjel domů.

Maminka se ho ptala, odkud má ty škrábance. Štěpa se bál, aby mu maminka ze strachu nezakázala chodit samotnému ven a tak se vymluvil, že lezl po stromě.

Druhý den zazvonil u Jukalů zástup několika lidí. Ti Štěpánovi poděkovali, dali mu odznak a plaketku. Maminka nejprve nic nechápala, ale pak jí velitel hasičů vše vysvětlil. Maminka se slzami v očích Štěpu objala. Byli na něj s tatínkem opravdu pyšní.

Když Štěpán vyrostl, stal se hasičem a zachraňoval další životy.